

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία . . . δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαρτίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 15

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων.— Πρὸ τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς, ὁ στρατάρχης Μυράτ πληροφορεῖται δι' ἐπιστολῆς τοῦ Μ. Ναπολέοντος, δι' ἣ ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως γέφυρα τοῦ Θαβώρ, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ἡ στρατιά του, ἦτο ὑπονομευμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν κατορθώνει νὰ φέρῃ εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, μετὰ πολλὰς περιπετειὰς καὶ κινδύνους, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, ὁ δὲ Μυράτ, θαυμάζων τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ παιδίου, τὸ κρατεῖ πλησίον του μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ κυρίου του, τοῦ λοχαγοῦ Λουδοβίκου Κορμὰ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ αἰχμάλωτος τῶν Αὐστριακῶν εἰς τὴν πόλιν Λίνις.

Πῶς ἐκυριεύθη ἡ γέφυρα τοῦ Θαβώρ.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Αὐτοκράτορος ἔφθανεν ἐγκαίρως, διότι τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ πρίγκιψ Μυράτ καὶ ὁ στρατηγὸς Λάνν ἐπρόκειτο νὰ διέλθουν μὲ τὰ στρατεύματά των τὴν γέφυραν τοῦ Θαβώρ.

Ἡ πληροφορία, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ Τιάρκος, μετέβαλλε τὰ σχέδια τοῦ στρατάρχου. Ἡ γέφυρα ἦτο πραγματικῶς ὑπονομευμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ὥστε δὲν ἐσύμφερε πλέον νὰ ἐξαπολυθῇ κατ' αὐτῆς συμπαγὲς στρατός καὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς βέβαιον ὄλεθρον. Ἐπρεπε νὰ ληφθοῦν ἄλλα μέτρα. Ὁ Μυράτ καὶ ὁ Λάνν ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγουν μαζὶ νὰ μελετήσουν ἐπὶ τόπου καὶ νὰ καθαρτίσουν τὸ νέον σχέδιον.

Οἱ δύο στρατηγοί, ἔριπποι καὶ ἐρωδιασμένοι μὲ τὰς διόπτρας των, ἐπροχώρησαν κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς γεφύρας ἐκείνης, τῆς ὁποίας

τὸ ἀντίθετον ἄκρον κατεῖχον οἱ Αὐστριακοί.

Πολὺν καιρὸν τώρα ἀντιμέτωποι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μάχωνται, οἱ δύο ἐχθρικοὶ στρατοί, οἱ τὸσον πλησίον ἀλλήλων, δὲν ἐπεδύλοντο καὶ μὲ μεγάλην αὐστηρότητα. Οἱ Αὐστριακοὶ ἐπίστευον ὅτι εὐρίσκοντο εἰς ἀναχωγὴν, σχέσεις

δὲ σχεδὸν φιλικαὶ εἶχον ἀναπτυχθῇ ἐκατέρωθεν καὶ συνέδεον τὰς προφυλάκας. Ὁ Λάνν δὲν ἠγνόει τὴν κατάστασιν καὶ ἐσκέπτετο νὰ τὴν ἐπωφεληθῇ. Ἐνῶ οἱ δύο στρατάρχαι παρετήρουν τὰς ἐχθρικὰς θέσεις, περίεργον θέαμα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν των.

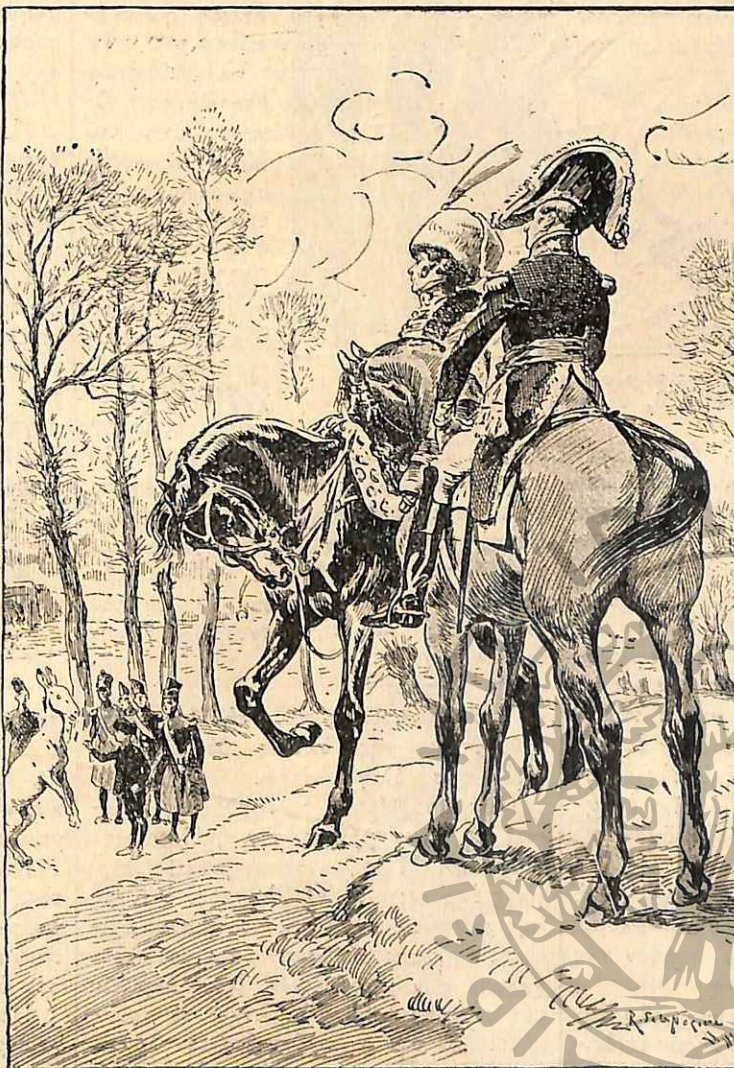
Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τριακοντάδος στρατιωτῶν, γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς τοῦ πύργου, ὁ Τιάρκος ἐβάδιζε μὲ τὸν γάϊδαρόν του καὶ τὴν γίδαν του ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ, κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν, ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ πάλιν τὰ χαρίσματα τοῦ Καρλῆ, ὁ ὁποῖος, εἰπέρ ποτε εὐδιάθετος, ἔλαμνε θαύματα.

Ἐκ τῆς θέας αὐτῆς ὁ Λάνν συνέλαβεν ἔξαφνα μίαν ιδέαν.

— Ἀγαπητέ μου στρατάρχα, εἶπε πρὸς τὸν Μυράτ ἰδέτε πῶς διασκεδάζουν οἱ στρατιῶται μας μὲ τὴν παράστασιν ποῦ δίδει αὐτὸ τὸ παιδί. Ἄν ἐδοκιμάζαμεν νὰ διασκεδάσωμεν ἐπίσης καὶ τοὺς Αὐστριακοὺς, ἴσως θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν ἀπροσεξίαν των...

— Καλὰ λές, ἀπάντησεν ὁ Μυράτ, ἄς δοκιμάσωμε... Αὐτοὶ οἱ Αὐστριακοὶ εἶνε τὸσον ἀφελεῖς καὶ ἔχουν τὴν πεποίθησιν πῶς δὲν θὰ πολεμήσωμε πιά!

Ὁ στρατάρχης ἔτρεψε πρὸς τὸ παιδίον καὶ ἀναμειχθεὶς μὲ τὸν ἑμι-

«Περίεργον θέαμα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν δύο στρατάρχων.»
(Σελίς 125, στ. 6.)

λον τῶν στρατιωτῶν, διέταξε τὸν μικρὸν βοηθὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν παράστασιν τοῦ ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ὁ Τιάρκος ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, καὶ παρὰ τὴν ὀπίσσω τοῦ ὅλου τοῦ κεχηναίου, ἠγάγησε τὸν Καρλὴν νὰ στηρίξῃ τὰ ἐμπροσθινὰ τοῦ πόδια ἐπὶ τοῦ περιτειχίσματος. Χειροκροτήματα ἐχαιρέτησαν τὸ γύμνασμα. Οἱ δὲ Αὐστριακοί, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς γεφύρας, ἐλκυσθέντες ὑπὸ τοῦ εἰρηνικοῦ ἐκείνου θυροῦ, ἐπλησίασαν διὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Τὸ θέαμα ἐκίνησεν εὐθὺς ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον των, καὶ ἐστάθησαν νὰ βλέπουν, χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ δυσπιστήσουν πρὸς τοὺς γάλλους στρατιώτας, τοὺς ἀόπλους, οἱ ὅποιοι περιεστοίχιζαν γελῶντες ἓνα μικρὸν ἀτσίγκανον.

«Ὁ Τιάρκος εἶχε φθάσῃ ἕως τὸ μέσον σχεδὸν τῆς γεφύρας.»
(Σελὶς 126, στ. α'.)

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Μυράτ, διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ, εἶχε φορέσῃ, ἐπάνω ἀπὸ τὴν λαμπρὰν στολὴν του, τὴν στακτερὴν μανθῦν ἑνὸς ἀπλοῦ λοχίου, καὶ ἀσκεπῆς, ἀναμειγμένους μὲ τοὺς γρεναδιέ-
ρους, ἐν τῇ μέσῳ τῶν ὁποίων δὲν διεκρίνετο διόλου, τοὺς ἐξώθει ὁλονὲν περὶ σπαστότερον ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς γεφύρας. Ἐξ ἄλλου ὁ Λάνν εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου διέταξε νὰ ὀπισθοῦν ἐν βίᾳ δύο λόχοι, τοὺς ὁποίους ἔφε-
ρεν ὅσα τὸ δυνατόν ἀθροῦδας καὶ τοὺς ἐκ-
ρυψεν ὀπισθεν τοῦ λόφου, τὸν ὅποιον ἐσχη-
μάτιζεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἢ ὅχθη τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Τιάρκος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκοινοῦ του, εἶχε φθάσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἕως τὸ μέσον σχεδὸν τῆς γεφύρας.

Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ τελειώσῃ τὴν πα-
ράστασιν, διότι ὁ Καρλὴς εἶχεν ἐπιδεί-
ξῃ πλέον ὅλα τοῦ τὰ παιγνίδια καὶ εἶ-
χεν ἐξαντλήσῃ τὸ ἀπρόγραμμα του.

Ἀλληλοδιαδόχως ἔκαμε τὸν πεθα-

μένον, ἐπεριπάτησε μὲ τὰ δύο πισινά, ἐμέτρησεν ἕως τὰ δέκα, ἐσήκωσε ἀπὸ κάτω ἓνα μανθῆλι, ἔδωκε δίσκον καὶ ὑπέδειξε τὸν ἐξυπνότερον τῆς συντροφιάς.

Ἄλλα δὲν ἤξευρεν... Ὁ στρατάρχης ὅμως εἶπε σιγὰ πρὸς τὸν μικρὸν :

— Ἐξακολούθησε, ἐξακολούθησε !
Εἶνε ἀνάγκη ! Καὶ προχώρει, προχώρει, ὅσα μπορεῖς πρὸς μπροστά !

Ὁ Τιάρκος καὶ οἱ γρεναδιέροι, βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν των ἐκεῖ μὲ στολὴν ἀπλοῦ λοχίου, ἐνόησαν τότε ὅτι κατὰ ἔκτακτον συμβαίνει... Καὶ παρα-
κολουθοῦντες πλὴν ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ στρατάρχου, ἦσαν ἑτοιμοὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον...

Ὁ Καρλὴς, κουρασμένος πλέον, ἤρ-
νεῖτο νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν μικρὸν τοῦ κύριον. Ἄλλ' ὁ Τιάρκος, προτρεπόμε-

νος ὑπὸ τῶν νευ-
μάτων τοῦ Μυ-
ράτ, κατέβαλλε
πᾶσαν προσπά-
θειαν διὰ νὰ ἐ-
πιτύχῃ ἀπὸ τὸ
ζῶον καὶ μερικὰ
ἀκόμη γυμνά-
σματα.

Ὁ δὲ Μυράτ, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Μυράτ, εἶχε φθά-
σῃ οὕτω μέχρι
τῶν δύο τρίτων
τῆς γεφύρας.
Ἀλλὰ καὶ οἱ Αὐ-
στριακοί, διὰ νὰ
βλέπουν καλλι-
τερα, εἶχον προ-
χωρήσει, καὶ ἐ-
χειροκροτοῦν ἐκ-

θύμως. Ἐξαφνα, κρίνων κατάλληλον τὴν
στιγμὴν καὶ βλέπων τοὺς αὐστριακοὺς
ἀξιωματικούς προσέχοντας καὶ αὐτοὺς
εἰς τὴν παράστασιν μὲ τὰς χεῖρας εἰς
τὰ θυλάκιά των, ὁ Μυράτ ἀπέριψε τὸν
μανθῦν του, ἀνέσυρε τὴν μεγάλην του
σπάθην καὶ μὲ τὴν στεντορεῖαν φωνὴν
τοῦ ἐκράυγασε :

— Ἐμπρός !

Ὡρμησε πρῶτος πρὸς τὴν ἀριστερὰν
ὅχθη, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπεῖχον
πλέον παρὰ ὀλίγα μέτρα.

Οἱ γρεναδιέροι, συνταχθέντες ἀμέ-
σως εἰς τάξιν μάχης, τὸν ἠκολούθησαν
τροχάδην. Τώρα ἐνόησαν καλῶς περὶ
τίνος ἐπρόκειτο... Ὁ Τιάρκος, ὁ Καρ-
λὴς καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ αὐστριακοὶ ἀξι-
ωματικοί, παρυσύρθησαν ὑπὸ τοῦ τρο-
χασμοῦ τῶν γρεναδιέρων. Καὶ ἀκριβῶς

τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ λόχοι οἱ κρυμ-
μένοι ὑπὸ τοῦ Λάνν ὀπισθεν τοῦ λόφου,
ἐπρόβαλαν ἐπὶ τῆς γεφύρας ἐπιθετικοί.
Οἱ Αὐστριακοί, ἀόπλοι, ἦτο ἀδύνατον
νὰ μυνθοῦν. Ὅσον διὰ τοὺς πυροβολητάς,

οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον
τῆς γεφύρας, βλέποντες τοὺς ἀξιωμα-
τικούς των ἐν τῇ μέσῳ τῶν Γάλλων,
δὲν ἐτόλμησαν οὔτε νὰ παρατάξουν τὰ
κανόνια των. Ὁπισθοχώρησαν, καὶ οὕ-
τως οἱ Γάλλοι γρεναδιέροι εὐρέθησαν
εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος χωρὶς νὰ συναν-
τήσουν τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν, ὁ Μυράτ μὲ
τοὺς ἀόπλους στρατιώτας του ἔτρεξεν
ἐπὶ τῆς μικρᾶς κατωφορῆς ἀτραποῦ, ἢ
ὁποία ὡδήγει ὑπὸ τὰ τόξα τῆς γεφύρας.
Ἐκεῖ εὗρεν ἀμέσως τὰ φυσίγγια μὲ τὰς
ἐκρηκτικὰς ὕλας, διὰ τῶν ὁποίων ἐπρό-
κειτο νὰ ναντιναχθῇ ἡ γεφυρά. Δύο φρου-
ροί, οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον ἐκεῖ, περιμέ-
νοντες τὴν διαταγὴν νὰ νάψουν τὰς θυραλ-
λίδας, ἐδέθησαν ἀμέσως, τὰ δὲ φυσίγγια
ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν.

Ἐν τῇ μεταξὺ οἱ λόχοι τοῦ Λάνν
κατελάμβανον τὰ πυροβόλα πρὶν ἀκόμη
προφθάσῃ οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ ἐννοήσουν
καλὰ-καλὰ τί συνέβη.

Δύο ταγματάρχαι καὶ ἓνας ὑπολοχα-
γὸς ἠχηματωσθήσαν.

Ἡ γεφυρά τοῦ Θαδῶρ, ἐκυριεύθη οὕτω,
χωρὶς οἱ Γάλλοι νὰ χάσουν οὔτε ἓνα
στρατιώτην. Εἶνε ἱστορικόν.

Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Τιάρκου.

Ἀμα ἐγκατέστησεν ἀσφαλῶς τὰς
φρουράς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ
Δουνάβεως, ὁ Μυράτ, μὲ ἀκτινοβολοῦν
πρόσωπον διὰ τὴν εὐχολὸν νίκην του,
ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον
του, ὅταν εἶδε τὸν μικρὸν βοηθὸν καθή-
μενον πλησίον τοῦ ὄνου του, ἐπὶ τοῦ πε-
ριτειχίσματος τῆς γεφύρας.

— Μικρέ, τῷ εἶπεν εὐθύμως, μπο-
ρεῖς νὰ καυχᾶσαι, ὅτι μᾶς προσέφερες
μεγάλῃ ἐκδόσει μὲ τὸ σοφὸ σου γαῖ-
δαρέλο ! Θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω. Πέ-
μου λοιπόν, τί ἐπιθυμεῖς ;

Ὁ Τιάρκος ἐσυλλογίσθη ὀλίγον.

— Ἀλλοίμονο, κύριε στρατάρχα, ἀπε-
κρίθη αὐτὸ πού ἐπιθυμῶ δὲ μπορεῖτε
νὰ μοῦ τὸ δώσετε !

— Εἶνε λοιπὸν τόσῳ δύσκολο ;

— Ἡ ἐλευθερία τοῦ λοχαγοῦ μου.

— Ἀ, ναί, εἶπεν ὁ Μυράτ, τοῦ λο-
χαγοῦ Κορμά... πού ἔμεινε ἐστὶ Λίντε
αἰχμάλωτος τῶν Αὐστριακῶν... Ἐχεις
δίκην, μικρέ, πρέπει νὰ φροντίσωμε...
καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου σὲ σένα θὰ τὴν
χρεωστῇ.

Καὶ στραφείς πρὸς τοὺς ὑπασιπιστάς
του, ὁ πρίγκιψ διέταξε νὰ τῷ φέρουν
ἀμέσως τοὺς δύο αὐστριακοὺς ταγμα-
τάρχας, οἱ ὅποιοι εἶχον αἰχμαλωτισθῇ
πρὸ ὀλίγου.

Προσέχθησαν ἐν τῇ μέσῳ ὁκτὼ γρε-
ναδιέροι, μὲ τὴν λόγχην ἐφ' ὅπλου,
ἐντροπιασμένοι οἱ κακόμοιροι σὰν ἀλε-
πούδες, τὰς ὁποίας θὰ συνελάμβανε μία
ὄρνιθα.

— Κύριοι, τοῖς εἶπεν ὁ Μυράτ ἡ
παράστασις πού σᾶς ἔδωσαν πρὸ ὀλίγου ὁ
μικρὸς αὐτὸς βοηθὸς καὶ ὁ γαῖδαρός του
Καρλὴς, νομίζω ὅτι σᾶς διεσκέδασε
πολύ. Πρέπει τώρα νὰ πληρώσετε τὰς
θέσεις σας !

Τὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀξιωματικῶν
ἐλαμψαν.

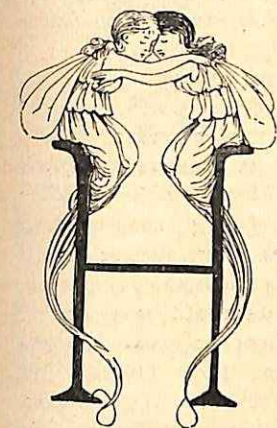
— Εἴμεθα πρόθυμοι, εἶπαν, νὰ σᾶς
πληρώσωμεν λύτρα.

Δὲν πρόκειται νὰ πληρώσετε ἐμέ,
ἀπήντησεν εἰρων ὁ Μυράτ καὶ δεικνύων
τὸν Τιάρκον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ παιδί, τὸν
ιδιοκτήτην τοῦ ζώου, τὸ ὅποιον τέσον σᾶς
ἐκίνησε τὴν περιέργειαν, ὥστε νὰ λησμο-
νήσετε τὴν γεφυράν πού ἐφρουρεῖτε.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας
ἀγαπᾷ τὰς ἀν-
τιθέσεις. Μᾶς
φέρνει τὸ Πά-
σχα ὕστερ' ἀπὸ
μῖαν Μεγάλην
Παρασκευὴν.
Καὶ εὐθὺς ἀπὸ
τὴν πρώτην ἐ-
βδομάδα τῆς
Σαρακοστής, ἢ
ὁποία διαδέχε-

ται τὴν φαιδροτάτην Ἀποκρὴν, μᾶς
καλεῖ εἰς μῖαν μελαγχολικὴν, θλίβε-
ρὰν ἑορτὴν ἐν τῇ μέσῳ τῶν τάφων.
Τὸ Ψυχосάββατον.

Εἶνε ἀληθὲς ἔτι, εἰς τὰς Ἀθήνας
τοὐλάχιστον, ἡ ἑορτὴ αὕτη δὲν ἔχει τί-
ποτε σχεδὸν τὸ πένθιμον. Καταντᾷ ἄ-
πλῃ ἐκδρομῇ, κοσμικῇ συγκέντρωσις εἰς
ἓνα κήπον ἀνοιξιάντικον, ὑπὸ τὴν ὥραν
ἡλιον τοῦ Μαρτίου, μὲ χλόην, μὲ δέν-
δρα, μὲ ἄνθη καὶ μὲ πτηνά... Ἄν ὀλίγοι
κλαίου, οἱ περισσότεροι γελοῦν, περιερ-
γάζονται καὶ διασκεδάζουν. Καὶ μολον-
ὅτι ὁ κήπος εἶνε ἄσυλον νεκρῶν, μολον-
ὅτι τὰ φαιδρὰ καλλιμάρμαρα μνημεῖα
πού τὴν στολίζουν εἶνε ἀπλοὶ τάφοι, ὅ-
σον καὶ ὁ πτωχότερος, ὁ θλιβερώτερος,
τὸν ὁποῖον διακρίνει σὺρως χρώματος καὶ
ξύλινος σταυρὸς, κανεὶς σχεδὸν δὲν συγ-
κινεῖται, δὲν ἐνθυμεῖται, δὲν συλλογι-
ζεται... Καὶ ἡ πολυάνθρωπος πανήγυ-
ρις, φαιδρὰ καὶ εὐθυμος ὡς κάθε ἄλλη,
ὁμοιάζει μὲ διατάραξιν τῆς ἡσυχίας τῶν
νεκρῶν, μὲ βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ τόπου...

Καὶ ὅμως μὲ πόσῳ μεγαλητέραν εὐ-
λάβειαν καὶ συγκίνησιν ἔρρεπε νὰ προ-
σερχώμεθα τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὸ
νεκροταφεῖον ! Εἶνε ἡ μεγάλη ἡμέρα ἡ

ἀφιερωμένη εἰς τοὺς νεκρούς. Καὶ ἔ-
πρεπε νὰ τοὺς συλλογιζώμεθα περισ-
σότερον. Ὅχι μόνον τοὺς συγγενεῖς μας,
τοὺς ἰδικούς μας, τοὺς φίλους μας, ὅ-
σους ἐγνωρίσαμεν εἰς τὴν ζωὴν, τῶν ὁ-
ποίων ἡ μνήμη εἰμπορεῖ νὰ ζῇ ἐντός
μας κάθε ἡμέραν καὶ κάθε στιγμὴν ἢ
ἀλλὰ ὅλους μαζὶ τοὺς νεκρούς, ὅλην
τὴν προϋπάρχουσαν ἀνθρωπότητα. Ἡ
ἐορτὴ αὕτη τῶν Ψυχῶν ἔπρεπε νὰ
μᾶς κινή εἰς σκέψεις, τὰς ὁποίας δὲν
κάμνομεν συνήθως, οὔτε ὅταν ἐπισκε-
πτώμεθα τοὺς νεοσκαφεῖς τάφους τῶν
προσφιλεστέρων μας, φέροντες τὴν κα-
θημερινὴν φόρον τῆς λατρείας καὶ τῶν
δακρύων μας.

Ἐσυλλογίσθητε ποτὲ πόσα ὀφείλομεν
εἰς τοὺς νεκρούς καὶ ποῖον ρόλον παί-
ζουν αὐτοὶ εἰς τὴν ζωὴν μας ; Οἱ νεκροὶ
μᾶς ἐγέννησαν, αὐτοὶ μᾶς ἐδίδαξαν,
αὐτοὶ μᾶς διδάσκουν ἀκόμη, καὶ μᾶς
ἐμπνέουν, καὶ μᾶς ὁδηγοῦν, καὶ μᾶς δι-
ευθύνουν. Κατοικοῦμεν εἰς κτίρια, τὰ
ὅποια ἀνήγειραν αὐτοὶ μεταχειριζόμεθα
πράγματα, τὰ ὅποια κατεσκεύασαν αὐ-
τοὶ κυβερνώμεθα μὲ νόμους, τοὺς ὁ-
ποίους ἐθέτισαν αὐτοὶ ἔχομεν γνώ-
σεις, ιδέας, ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ ὅποια
μᾶς ἐκληροδότησαν αὐτοὶ ἀναγινώ-
σκομεν βιβλία, τὰ ὅποια ἔγραψαν αὐτοὶ.
Ὅ,τι εἴμεθα εἰς τοὺς νεκρούς τὸ ὀφεί-
λομεν πολὺ περισσότερον παρὰ εἰς τοὺς
ζῶντας. Καὶ ἀκολουθοῦμεν εἰς τὴν ζωὴν

μας ἀναγκαιῶς τὰς συμβουλὰς των,
ἀπὸ ἐκείνας πού ἐδέχθημεν οἱ ἴδιοι ἀπὸ
τὸ στόμα ἑνὸς προσφιλοῦς ἐτοιμοθανά-
του, ἕως τὰς ἄλλας, τὰς παλαιάς, τὰς
προαιωνίους, πού μᾶς μετέδωκεν ἡ Πα-
ράδοσις καὶ ἡ Βιβλιοθήκη.

Οἱ νεκροὶ, οἱ ἀπ' αἰῶνων κεκοιμη-
μένοι, τῶν ὁποίων ἐπιζῇ οὕτω ἡ ψυχὴ
καὶ τὸ πνεῦμα, ἀποτελοῦν τὴν μεγάλην
πλειονοψηφίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐ-
τοὶ εἶνε τὸ πᾶν, διότι εἶνε οἱ ὁδηγοὶ καὶ
οἱ κυβερνηταὶ μας. Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ
κάμωμεν τίποτε πού δὲν θὰ τὸ ἤθελαν
οἱ νεκροὶ μας, καὶ ἂν τὸ ἐκάμναμεν
παρὰ τὴν θέλησίν των, θὰ ἦτο ἡ κα-
ταστροφή μας. Τίποτε ἀληθέστερον ἀπὸ
αὐτὸ τὸ παράδοξον, ὅτι οἱ νεκροὶ ζοῦν
μεταξὺ μας καὶ ὅτι πραγματικῶς εἶνε
ζωντανώτεροι ἀπὸ πολλοὺς τῶν ζωντα-
νῶν. Τοὺς κάμνει ἡ μνήμη, ἡ ἀγάπη, ἡ
λατρεία καὶ ἡ ὑπακοὴ τῶν ἀνθρώπων.
Ἀκριβῶς δὲ ὅ,τι διακρίνει τὴν ἀνθρω-
πότητα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶϊκα εἶδη,
καὶ τὰ τελειότερα, εἶνε ὁ σύνδεσμός της
μὲ τοὺς νεκρούς. Ὅπου τελειώνει αὐ-
τὸς ὁ σύνδεσμος, ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ κτη-
νωδία.

Ἀρκεῖ νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὀλίγον
αὐτὰ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ πόσῃν εὐγνωμο-
σύνην, λατρείαν καὶ εὐλάβειαν ὀφείλομεν
εἰς τοὺς νεκρούς, καὶ πόσον μεγάλη καὶ
ιερά εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς των.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΑΪΡΕ, ΠΑΡΘΕΝΑ

Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε, τῶν οὐρανῶν κυρία,
καύχημα τῶν ἀγγέλων, τοῦ κόσμου σωτηρία,
σταθμὸς τῶν κουρασμένων, τῶν ναυαγῶν λιμάνι
τῇ λατρευτῇ σου δόξᾳ ἀνθρώπου νοῦς δὲν φθάνει.
Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε !

Τῶν ὁρατῶν μητέρα, χαρὰ τῶν λυπημένων
σὺ φῶς τῶν νυκτοπλάνων, πατρίδα σὺ τῶν ξένων
ἀπλώνει ἡ στοργή σου στὸν κόσμον ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη,
παρηγορεῖ τὸν πόνο σφογγίζοντας τὸ δάκρυ.
Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε !

Σὺ ποῦφερες στὸν κόσμον τὸν κτίστη ὅλου τοῦ κόσμου,
σὺ δὸς μου τὴν ἐλπίδα, σὺ καὶ τὸ θάρρος δὸς μου,
δυνάμωσε τὸ νοῦ μου, σὺ φώτισέ τον μόνη,
στοῦ πέλαγος τοῦ βίου σὺ κράτα τὸ τιμόνι.
Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε !

Σὺ ποῦφερες στὸν κόσμον τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια,
τῶν δούλων ἀδελφῶν μας ἀλάφρωσε τὰ στήθια,
δόσε τους τὴν ἐλπίδα καὶ παρηγόρησέ τους,
στοῦ πόνου των τὸ τέρμα σὺ μόνη ὁδήγησέ τους.
Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε !

Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε ! Σὺ γίνου μόνη ἀσπίδα
στὴν ταλαιπωρημένη καὶ ἀγαπητὴ πατρίδα,
ἐσὺ προφύλαξέ την ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τὰ τόξα
καὶ δεῖξε της τὸ δρόμο πού φέρονει πρὸς τὴ δόξα.
Χαῖρε, Παρθένα, χαῖρε !

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Πρό των εβδομάδων, ο όντας ετ' Ελβετόπαις Γεώργιος Μάγερ έταξεί-
δευεν ως μετανάστης επί του Γαλλικού
υπερωκεανείου ή «Βρεττάνη», κατευ-
θυνομένου εις Αμερικήν.

Το παιδάκι αυτό, όπως το βλέπετε
εις την εικόνα, έγινε δημοτικώτατον επί
του άτμοπλοίου διά τὰ μαθήματα τὰ όποια
έδιδεν εις μικρούς και μεγάλους.

— «Δέν σου είπε ή μητέρα σου ποτέ,
ποτέ νά μήν καπνίσης;» είπεν άποτει-

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΓΕΡ
Ο μικρός Έλβετός μετανάστης

νόμενος εις ένα γιγαντώσωμον γενειοφό-
ρον ναύτην. «Χωρίς άλλο θά σου τó
είπε όταν ήσουν μικρός.»

Ο Γάλλος θαλασσόλυκος έγύρισε με
άπορίαν κ' έκύτταξε τó μισροσκοπικόν
πλασματάκι, τó όποιον τού έβιδε συμ-
βουλός. Κατ' άρχάς έθύμωσε κ' έζάρωτε
τά φρύδια του, αλλά κατά βάθος ήτο
αγαθώτατος άνθρωπος και ήρχισε νά
γελά...

Εσκέφθη όλίγον, έκάθισεν εις ένα
σκαμνί, έπήρε τόν μικρόν εις την άγ-
κάλην του, και άφού τόν παρετήρησε
προσεκτικά :

— Νάι, παιδί μου, ή μάμμα μου πολ-
λές φορές μου είπεν όταν ήμουν μικρός,
ότι δέν πρέπει νά βάλω σιγάρο στο
στόμα, άκόμη και σάν μεγαλώσω.

— Βλέπεις;! Φαίνεται όμως πώς δέν
τήν πολυσυλλογίζεσαι τή μητέρα σου,
άπήντησεν ό μικρός Έλβετός. Διαφορε-
τικά δέν θ' άγγιζες τσιγάρο.

— Αυτό είνε πολύ άσχημο, επανέ-
λαβεν ό μικρός. Τώρα όμως τή θυμά-
σαι τή μητέρα σου, έ; δέν είν' έτσι; και
πιστεύω εις τó έξης νά μήν καπνίσης
πλέον. Έγώ έχω ύποσχεθώ στή μητέρα
μου νά μή βάλω ποτέ, μά ποτέ στο
στόμα μου τσιγάρο ή πίπα, άκόμη και
σάν γίνω μεγάλος όπως είσαι τώρα σύ.

— Άλήθεια; είπεν ό Γάλλος ναυτι-
κός τότε, παιδί, μουθέλω νά σου μοιάσω
έλα μαζί μου!

Και σύρας τόν μικρόν άπό τήν χειρά
πρός τó κιγκλίδωμα τού άτμοπλοίου,
έξήγαγεν άπό τó θυλάκιόν του μίαν
παλαιάν πελωρίαν πίπαν και τήν ταμ-
πακέραν του, γεμάτην καπνό, και τά
έπέταξεν εις τήν θάλασσαν.

(Από άμερικανικήν εφημερίδα) Δ. Ε. Β.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Φέρνει στίς φτερουγές της
της αύγης τó μύρο
και σκορπάει δλόχαρη
ιή ζωή τριγύρω.

Και μαζί της έρχονται, —
ό Θεός τούς στέλλει,
Χίλιοι λευκοφτέρουνοι
τ' ούρανού άγγέλοι.

Τά καλά τά λόγια της
σάν χρυσές άχτίδες
στά παιδιά χαρίζουνε
συμβουλές κ' έλπίδες

Χρόνε μου, τά βέλη σου
πέρα νά σκορπίσης,
τό λευκό της πρόσωπο
μήν της τó μαυρίσης.

Χρόνε μου, τή λάμψη σου
σκόρπισε σιμά της,
νάκουσij καλλίτερα
ή μοσκοβολία της.

Λόθηναι

ΛΙΛΙΚΑ ΜΠΕΤΣΙΚΑ

ΜΙΚΡΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ(*)

Είμαστε στήν Κρήτη ακόμα, κ' έγώ
ήμουνά ένα μικρό κοριτσάκι, τόσο δά!
Ένα πρωί ή μάμμα μου είχε δουλειά,
μιά ώρα μακριά άπ' τó χωριό μας, κ'
έπριπε νά φύγη όπως κι' όπως.

— Κύτταξε, μου λέει, έγώ θά φύγω
και θά σ' άφισω μοναχή σου στο σπίτι.
Τά μάτια σου τέσσερα. Πρώτα - πρώτα
νάχης τó νού σου στα κλωσσόπουλα.

(*) Από έν χρονογράφημα, τó όποιον έδη-
μοσίευσεν εις τήν «Εστία» ό παλαιός μας
φίλος και συνεργάτης Παύλος Νιρβάνας, ά-
ποσπώμεν τήν ωραιάν αυτήν διήγησιν, επί-
τηδες, θά έλεγε κανείς, γραμμένην διά τήν
Διάπλσιν.

μήν κατεβή ό άετός και μās τάρπαξε.
Νά μήν κουνήσης, καχομοίρα, καθόλου
άπό σιμά τους. Κι' άλλο ένα πράμμα:
Πρόσεχε νά μήν άνεβής στο ντουλάπι
και φας τó γλυκό, γιατί άλλοιμόνό σου,
συφοριασμένη! Ο πατέρας σου έχει
βάλει μέσα ποντικοφάρμακο, για νά ξε-
κάνη τά ποντίκια. Μιά κουταλιά νά φας,
χάθηκες, καχομοίρα.

Αυτά μου είπεν ή μάμμα μου, μούρ-
ριξε και μιά άγρια ματιά και βγήκε
βιαστική άπό τήν πόρτα.

Έγώ τά χρειάστηκα. Πρώτη φορά
είχα βάλει τέτοια σκοτούρα στο κεφάλι
μου. Κατέβηκα στήν αύλή, μάζεψα
γύρω μου τήν κλώσσα και τά κλωσσό-
πουλα και τά τάιξα με ψύχουλα, κυτ-
τάζοντας πού και πού με τρομάρα τόν
ούρανό. Πολλές φορές είχε κατεβή ό
άετός και μās άρπαξε στα νύχια του
κόττες και κοτόπουλα.

Έκει πού καθόμουνα και λαχταρούσα,
νάσου δυό κορίτσια, φιλενάδες μου, μπου-
κάρανε στήν αύλή.

— Έδώ κάθεται, μωρή; μου λένε.
Τώρα πού λείπει ή μάμμα σου, πάμε νά
κουνηθούμε πέρα στον πλάτανο.

Ο πλάτανος με τήν κούνια ήτανε
όξω άπ' τήν αύλόγυρο, κ' έγώ φοβό-
μουνά νά τó κουνήσω μακριά άπ' τά
κλωσσόπουλα. Μά ό πειρασμός δέν μ'
άφινε. Καλοσυλλογίσθηκα λίγη ώρα,
οί φιλενάδες μου με τραβούσανε άπό τó
φουστάνι, και στο τέλος μιά ιδέα μου
κατέβηκε στο έξορό μου. Παίρνω ένα
σπάγγο, δένω ένα-ένα τά κλωσσόπουλα
άπό τά ποδαράκια τους, κ' ύστερα όλα
μαζή τά δένω στο πόδι τής κλώσσας.
Έτσι, είπα μέσα μου, δέ θά μπορέση
νά τά σηκώση ό άετός. Οί φιλενάδες
μου σαστίσανε με τó μυαλό μου και,
τραβώντας με, με γέλια και χαρές,
πήγαμε στήν κούνια!

Νά μή σās τά πολυλογώ, εκεί πού
κουνιόμουνά, άκούω ένα φρού-φρού στον
άέρα με χίλιες δυόψιλες τρομασμένες
φωνούλες. Και τί βλέπω; Ανατριχιάζω
πού τó συλλογίζομαι ακόμα. Ο άετός
άνέβαινε φτερουγίζοντας στον ούρανό
και σέρνοντας στα νύχια του τήν κλώσ-
σα, με όλα τά κλωσσόπουλα μαζή, κρε-
μασμένα τó ένα κάτω άπ' τó άλλο.
Αυτά άνεβαίνανε κ' έγώ έπεφτα κάτω
στο χώμα λιγοθυμισμένη. Οί φιλενάδες
μου τρομάξανε κι' όπου τις πιάσής!
Σάν ήρθα στον έαυτό μου, δέν ήθελα πιά
τή ζωή μου. Γύρισα στο σπίτι, έπεσα
άπάνω στο σοφά κι' άρχισα τά κλάμ-
ματα και τ' άναυλητά! Έκλαιγα τά
κλωσσόπουλα κ' έκλαιγα και τόν έαυ-
τό μου.

Μέσα στα κλάμματά μου, συλλογί-
σθηκα τó φαρμακωμένο γλυκό. Νά φάω
μιά κουταλιά, είπα μέσα μου, νά πε-

θάνω, νάρθ ή μάμμα μου νά με λυ-
πηθί. Άλλο δέν γίνεται. Μιά και δυό
κατεβάζω τó βάζο άπ' τó ντουλάπι και
τρέμοντας όλάκρη, καταπίνω μιά κου-
ταλιά. Σταύρωσα τά χέρια μου και πε-
ρίμενα τó θάνατο. Πέρασε μισή ώρα
και δέν είχα πεθάνει.

Θά ήτανε λίγο τó φάρμακο, συλλο-
γίσθηκα. Πέρνω και δεύτερη κουταλιά,
τίποτα. Και τρίτη, τίποτα. Έτσι κ'
έτσι άποφασισμένη είμαι, είπα μέσα μου.
Πρέπει νά τελειώσω. Πήρα τήν από-
φασι και άδισα όλο τó βάζο. Πέρασε
μιά ώρα, δυό ώρες, τρεις, τίποτα.

Ούτε κόψιμο δέν με πείραζε...

Άπάνω πού περίμενα τó θάνατο,
νάσου κ' ή μάμμα μου! Με βρίσκει
μέσα στα κλάμματα.

— Πούνε ή κλώσσα, μωρή, με τά
κλωσσόπουλα;

Τσιμουδιά έγώ. Έκρυψα τó κεφάλι
μου στήν ποδιά μου κ' έκλαιγα άπαρη-
γόρητα. Τó μάτι τής μάmmas μου πέφτει
τότε στο βάζο τού γλυκού.

— Και τó γλυκό, θεοσκοτωμένη, πού
είνε; Τώρα νά σου δείξω έγώ!

Και μ' άρπάζει άπ' τήν κοτσίδα. Τó-
τε πέφτω ετά γόνατά της και τής λέω

όλη τήν ιστορία τής κλώσσας με τά
κλωσσόπουλα.

— Και τó γλυκό, μωρή, μου λέει
άγρια, γιατί τώφαγες;

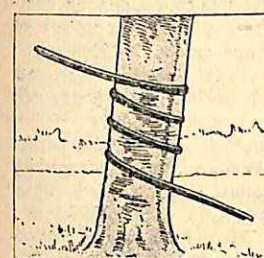
— Τώφαγα για νά φαρμακωθώ, τής
λέω. Κι' ακόμα δέν πέθανα. Γιατί βιά-
στηκες, μαννούλα, νά γυρίσης;

Η μάμμα μου, καλή της ώρα, ήμέ-
ρεψε μονομιās. Στήν αρχή έμπηξε τά
γέλια. Έστερα με πήρε στήν άγκαλιά
της κι' άρχισε τά κλάμματα. Κλάψαμε
κ' οί δυό μας, σφιχταγκαλιασμένες ώρα
πολλή, χωρίς νά ξέρουμε τó γιατί.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

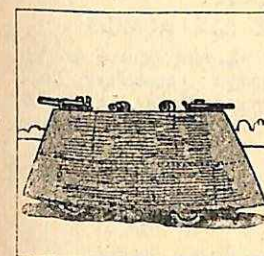
Τά άπρόοπτα μιάς έκρήξεως.

Είς έν έργο-
στάσιον τού
Ναναίμου (Άγ-
γλική Κολομ-
βία), έγινε κατ'
αυτάς έκρηξεις,
και μία σιδηρά
ράβδος, έκσφεν-
δονισθεΐσα μα-
κράν με μεγά-

λην δύναμιν, εύρέθη τυλιγμένη εις τόν
κορμόν ενός δένδρου ως όφει! Η έξή-
γησις τού φαινομένου δέν είνε πολύ εϋ-
κολος, τó φαινόμενον όμως είνε πραγ-
ματικόν, ως μαρτυρεί και ή άνωτέρω
φωτογραφία.

Πολεμικόν αυτοκίνητον.

άληθές φρούριον, κινούμενον με άρκε-
τήν ταχύτητα κ' έφωδιασμένον με μυ-
δραλλιοβόλα. Λέγουν ότι έν καιρώ πο-
λέμου, τó αυτοκίνητον τούτο θά είνε
χρησιμώτατον.

Γριφώδης έπιγραφή.

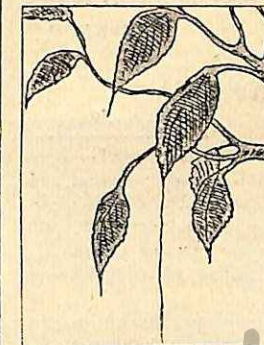

ποία δαιμονίζει τούς διαβάτας. Διότι

Είς τήν Άμ-
βέρσαν του Βελ-
γίου, ένας έξυ-
πνος έμπορος
γραμματοσή-
μων έζωγρά-
φισεν άπέξω
άπό τó μαγαζί
του μίαν έπι-
γραφήν, ή ό-

άποτελείται άπό γιγαντιαία γράμματα,
τά όποια δέν λέγουν τίποτε εις καμ-
μίαν γλώσσαν τού κόσμου. Είνε, ως
είμφορεΐτε νά ιδήτε εις τήν εικόνα, ένας
γρίφος, τού όποιου ίδού ή λύσις: «Aux
celles occasions. Ventr, achat, échan-
ge.» Δηλαδή: «Πραγματική εύκαιρία.
Πώλησις, αγορά, ανταλλαγή.»

Χρησιμώτατον δένδρον.

Είς τήν Νό-
τιον Άμερι-
κήν φύεται
τό περίεργον
αυτό δένδρον,
μαγκέα όνο-
μαζόμενον, τó
όποιον κάμνει
...βελόνας και
κλωστήν.

Είς τó ά-
κρον τώντι
κάθε φύλλου
της μαγκέας, υπάρχει έν άγκάθι λεπτόν
και μυτερόν, και άμα τó τραβήξω κα-
νείς, άποσπάται άπό τó φύλλον, παρα-
σύρον και μίαν μακράν κλωστήν, ίνα
προσκολλημένη εις αυτό, με τήν ό-
ποίαν είμφορεΐ κανείς νά ράψη, χον-
δροειδώς έννοσείται, αλλά στερεώτατα.

Πρωτότυπον ένθύμιον.

Τήν ήμέραν
πού έπήρε τó
δίπλωμά του,
ό νεαρός άγ-
γλος Νόελ
Μάδλ έκάλε-
σεν εις γεύμα
δεκατέσσαρας
φίλους του, τούς
όποιους παρε-

κάλεσε κατόπι νά βάλουν τās ύπογρα-
φάς των εις τó στήθος τού ύποκαμΐσου
του! Οί δεκατέσσαρες νέοι ύπέγραψαν
μετά χαράς, και ό κ. Μάδλ έφύλαξε τó
ύποκάμισόν του εις άνάμνησιν τού φαι-

δροϋ αυτού γεύματος. Ίδού πραγματι-
κώς έν πολύ πρωτότυπον ένθύμιον!

Μαγική Εικόνα.

[Ίδε και τήν σημειωτήν Άλληλογραφίαν.]

Ο καίμενος ό παππούς έχασε τήν
πίπα του. Πού νά είνε;

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής
ή αναγνώστης τής Διαπλάσεως, άπό τās
Άθήνας, τās Έπαρχίας και τó Έξωτερι-
κόν, είμφορεΐ νά στείλ η τήν λύσιν τής Μα-
γικής Εικόνας εις τó γραφείόν μας (38, δόδος
Ευριπίδου), ζωγραφίζων άπλως τó ζητού-
μενον εις ένα κομμάτι χαρτί (χωρίς περι-
γραφήν), και συνοδεύων τήν άποστολήν του
με μίαν δεκάραν ή μ' ένα δεκάλεπτον
γραμματοσήμον. Τά δόνάματα όλων των λυτών
θά δημοσιευθώ. Αναλόγως δέ τού ποσού τó
όποιον θάποτελεσθ ή από τά δεκάλεπτα, θά έγ-
γραφώμεν διά κλήρου μερικους λύτας ως
συνδρομητάς τής Διαπλάσεως δωρεάν, τόν
πρωτον κληρωθόσωμον δι' έν έτος, τούς δέ
λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν
κληρωθ ή συνδρομητής, ή συνδρομή του θά
παραταθ.)

Λύσις.

Ίδού πώς θά
συναρμολογη-
θούν τά έννέα
τεμάχια τού
προηγούμενου
Παιγνίου, (Ίδε
φυλλ. 13) διά
νάποτελεσθ ή
εικών τού άξι-
ωματικού έν
κατατομή.

Ἰδε τὸν Ὀ-
δὴγόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β'

ΟΡΚΟΣ

Προχθές ἀνήλθον ἐπὶ τοῦ Φιλοπάππου. Ἀπ' ἐκεῖ βλέπεις ὅλον τὸ ἀττικὸν λεκανοπέδιον, τὸ θέλον διὰ τοῦ θλῶς ἰδιόζοντος χαρακτήρος του, διὰ τῆς ἐντελῆς ἰσθμίας καλλονῆς του. Ἡ λευκὴ πόλις τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸ παράδοξον καὶ πολυμορφον σχῆμα, ὁ Λυκαβητὸς μετὰ τὸ ποιητικὸν του ἐκκλησιαστικόν, ἡ Ἀκρόπολις μετὰ τὰ ἀθάνατα μνημεῖα, οἱ καταπράσινοι ἀγροί, ἀποτελοῦν χάριν σύνολον, πλαισιούμενον ἀπὸ τὰ βουνά, τὰ ἐν αὐτῇ τῇ ξηρότητι τῶν ὄρεων, καὶ τὴν ἀλάσσαν, τὴν μάγον ἑλληνικὴν θάλασσαν μετὰ τὰς ποικιλοτέρας τῶν ἀποχρώσεων, ἀπὸ τὸ ὑπόλευκον μέχρι τοῦ βαθύτερου, τοῦ σκοτεινοτέρου μολυσθίνου.

Ἄ, γλυκεῖά μας Ἑλλάς, ὅταν ἡμεῖς τὰ Ἑλληνόπουλα σὲ βλέπωμεν τὸσον ὥραϊαν, τὸσον γοητευτικὴν, τότε τὸ στήθος μας ἐξογκοῦται, τὰ μάτια μας θαρρύνουν καὶ ἡ καρδιά μας αὐτὸν τὸν ὄρκον σου φθυρίζει: «Τὴν καλλονὴν σου, πολυαγαπημένη μας πατρίδα, θὰ τὴν περιβάλλωμεν μετὰ τὴν αἰγλήν τῆς καλῆς καὶ εὐκλεοῦς φήμης» ἀντάξια τέκνα τῶν προγόνων μας, θὰ παλαίσωμεν διὰ νὰ γίνῃς πάλιν ἡ τιμημένη χώρα, τὴν ὅποιαν ὅλοι σέβονται καὶ θαυμάζουν. Ὅλοι, πλοῦσοι καὶ πτωχοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μίαν θὰ ἔχωμεν ἐπιθυμίαν, δι' ἓνα σκοπὸν θὰ ἀγωνιζώμεθα: πῶς νὰ προκαλῇς, Ἑλλάς λατρευτῇ, τὸν θαυμασμόν, ὅχι μόνον διὰ τὴν ἀρχαίαν σου δόξαν, ὅχι μόνον διὰ τὴν καλλονὴν σου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ σημερινά σου τέκνα, τοὺς νέους σου Ἑλλήνας!»

Παπαρούνα

ΜΗΤΡΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μιά χαριτωμένη κυρία, μ' ἓν ἀνοικτὸ βιβλίο στὸ χέρι, καθισμένη μετὰ ἀφέλεια σὲ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα. Ἐνα γλυκὸ χαμόγελο στολίζει τὸ στόμα τῆς κυρίας. Καὶ τὸ θεωπευτικὸ βλέμμα τῆς προσηλώνεται ἥρεμα ὅχι στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου, μὰ λίγο παρέκει, ἐκεῖ ποῦ σὲ μιὰ κούνια κοιμάται ἡσυχαῖα ἓνα παιδάκι, σωστὸ ἀγγελόπαιδον, κρυμμένο μέσα σὲ σύννεφα κατὰλευκα ἀπὸ ἀραχνεῖδες νταντέλες. Νὰ ἡ εἰκόνα ποῦ μιὰ φορά, ὅταν ἦσαν μικροῦλα, ἐθαύμαζα ὥρες δόκλῃρες. Καὶ ἂν ὑπάρχη μὰ ἐντὶ ὧρας, ποῦ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ἔως τώρα δὲν ὀλιγόστεψε, εἶνε ἡ ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν εἰκόνα μου, κάτω ἀπὸ τὴν ὅποιαν, ὅπως μ' ἐδιόδαες τότε ἡ μαμμὰ μου, ἔγραφε: «Μητρικὴ Εὐτυχία».

Καὶ τώρα, σخرνά, ἀρπάζω ἀπὸ τὴν ἐταζέρα τὸ μεγάλο χρυσόδετο βιβλίο, ποῦ τότε μετὰ κόπο ἐσώκονα, καὶ μετὰ τὴν λαχτάρα τοῦ ἄλλοτε μικροῦ παιδιοῦ, ζητῶ τὴν εἰκόνα μου. Τὴν εὗρισκω, χωρὶς κόπον! τὸ βιβλὸν ἐσυνειθισκαί ἀνοίγει μόνον του. Καὶ καμμιὰ φορά ἐκεῖ ποῦ τὸ βλέμμα μου ἀναπαύεται στὰς ἀπαλὰς γραμμὰς τοῦ προσώπου τῆς κυρίας, ποῦ ἐφευγείναι ἓνα δάκρυ! γιατί ἀρά γε; Μήπως στὴν γερὰτὴ ἀγάπῃ ματιά τῆς βρῖσκω τὴν ματιά τῆς Μαμμᾶς μου, ποῦ ἔχασα γὰρ πάντα; Ἰσως!...

Ἡχώ τῆς Καρδιάς

ΣΥΝΝΕΦΙΑΣΜΑ

Τῶν οὐρανῶν ξεψύχησε ἡ χαρά, μὴ ἔτσι γογγίζον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μαζὶ ἐσκυθώσαν τὰ διάφανα νερά, ποῦ πρὶν καθρεφτιζόνταν μετὰ καμμί.

Ὁ πόνος—μαῦρος πάντα καὶ βουβός—ἐπαλύνεται γοργά-γοργά ἔως πέρα, καὶ ἔσχατον ἀγέρας παγερός σκορπίζει ἀνατριχίλες ὅσον αἰθέρα.

Λυγίζουν ὅλο θλίψι τὰ δενδρά, στὴ γῆ τὸ ἀγνὸν λουλούδι σιγογέρνει καὶ τὸ ποτάμι ποῦ ἀργοκύλαε ἀπαλὰ μετὰ βόγκο τὰ νερά του τώρα σέρνει.

Τὸ κάθε τί στῆς φύσεως τὸν καὶ μὴ πονεῖ καὶ κλαίει χαμένη ὡμορφάδα! καὶ ὅσες ψυχὲς μόνον παραδάρμω ἐγνώρισαν, βογκοῦνε—ἄχ!—μετὰ λαχτάρα.

Μόνον ἀπ' τὴ στέγη κάτω ἓνα πουλί, ποῦ τί εἶνε ὁ πόνος δὲν εἰσέφερε ἀκόμη, γὰρ τὰς τραγοῦδι ἐλπίδας τραγουδεῖ: «Σωπάστε, λέει, θὰ σβύσουν καὶ οἱ πόνοι» (Ἀπ' τὸ χωριό) Ἀφρόχερινο

ΣΑΝ ΡΑΥΩΔΙΑ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ...

Πέταλα ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα πορφυρόνουν τὸν ἥλιο ποῦ ὀλοένα χάνεται στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος: πέταλα ἀπὸ ὀλοκόκκινα τριαντάφυλλα... Οἱ ἐψυχισμένοι ἤχοι μιᾶς φλογέρας ἀκούονται ἀπὸ μακριὰ κ' ἓνα ἀργυροφύσημα ζεφύρου κάνει νὰ σιγομιλοῦνε τὰ κυπαρίσσια.

Κάποιες ἀναμνήσεις—παρασμένες: χαρὲς καὶ λύπες—ἀργεῖονοῦνε στὴ ψυχὴ μου δολογικά, πῶσι πεθαμένοι ξαναγεννῶνται στὴ καρδιά μου, πῶσι ἀθώοτατοι σὰν ἀχνότρεμο ὄνειρο παιδιοῦ.

Ὡ! ἐὼς ὥραϊο καὶ γλυκὸ χρυσοπορφύρενο ἡλιοβασίλεμμα!

ΝΥΧΤΑ...

Τάστρα φρεσθύνουν σὰν νεκρικὰ κανδήλια. Τὸ φεγγάρι χλωμότατο προβαίνει. Ἡ νύχτα παντοῦ ἔχει ἀπλώσει τὸ δόλωμαυρο σάβανό της. Ὁλόνεκρη ἡσυχία ἀπλώνεται. Μόνον τὸ μυρολόι κάποιας κουκουθῆρας ἀκούεται ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ἀντικρυνοῦ δάσους.

Μιὰ ἀόριστη μελαγχολία πικροσταλάζει στὴ ψυχὴ μου... Τὰ μάγια τῆς τὰ πικραμένα θὰ μοῦχει κάμει καμμιὰ ἀγνωστὴ νεράιδα, τὰ δολοπικραμένα μάγια τῆς.

Ὡ! ἐὼς νεκρωμένη καὶ μαύρη νύχτα!...

Γυῖος τοῦ Ἰσκιου

ΑΝΑΦΟΡΑ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

Εὗρισκόμεθα εἰς ἓν δωμάτιον. Εἰς τὸ μέσον εἶνε μιὰ τράπεζα φορτωμένη βιβλία. Τρεῖς ἀδελφοὶ εἰνε ἀκουμπισμένοι μετὰ τὸς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν δύο ἀράπηδες συντάσσον ἀναφορὰν. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν εἶνε θυρωρὸς μας: ὁ ἄλλος διδάσκαλος τῆς ἀραβικῆς τῶν ἀδελφῶν μου, κρατεῖ δὲ εἰς χεῖράς του τὸν χάρ-

την καὶ γράφει, ἐνθ' ὁ θυρωρὸς ὑπαγορεύει. Ὁ—Κάτω στὸ σπῆτι μας εἶνε ἓνας Γάλλος καὶ δουλεύει μετὰ σπῆτρα, καὶ ἔφερε δυὸ βαρέλια σπῆτρο... ἔγραφε;

Δ.—Ναί.

Θ.—Διάβασε.

Δ.—Κάτω ἔστ' ὁ σπῆτι εἶνε ἓνας Γάλλος καὶ δουλεύει μετὰ σπῆτρο, καὶ ἔφερε δυὸ βαρέλια σπῆτρο...

Θ.—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα πῶς ἐργάζεται μέσα εἰς τὰ βαρέλια!

Ὁ διδάσκαλος τὰ σβύνει καὶ τὰ ξαναγράφει. Ὁ θυρωρὸς ὑπαγορεύει:—Καὶ μιὰ φορά ἐπῆρε φωτιά, καὶ ὅς παρακαλοῦμε νὰ στείλετε τοὺς ἀνθρώπους, γιατί εἶνε κρίμα νὰ κοῦν γιατί ἔχουν μικρὰ παιδιὰ. —ἔγραφε;

Δ.—Ναί.—Διάβασε.—Γιατί εἶνε κρίμα νὰ κοῦν, ποῦνε μικρὰ παιδιὰ... Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἔτσι: ποῦ ἔχουν μικρὰ παιδιὰ!

Ὁ διδάσκαλος γράφει ἄλλην ἀναφορὰν καὶ τὴν κλείει εἰς φάκελλον, χωρὶς νὰ γράψῃ τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας. Τότε παρεμβαίνει ὁ ἀδελφός μου καὶ τοὺς λέγει:—Ποῖ ὁ σπῆτι θὰ ζητᾷ ἡ δημοχρῆ, ἀφοῦ δὲν ἐγράφατε μέσα οὔτε ὁδὸν οὔτε ἀριθμὸν? Ἐκεῖνοι τότε προσέθεσαν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν... ἐπὶ τοῦ φακέλλου, καὶ οὕτως ἐτελείωσαν ἡ πολυπαθὴς ἀναφορὰ, ἡ ὅποια μὰς ἐστοίχισε καμμιὰ δεκαριά κόλλες.

Ἡμεῖς, πρὸς ἀνταμοιβήν, ἐξεχιδάσαμεν τὸ ὥραϊον τὸν σὺμπλεγμα, τὸ ὁποῖον τοῦς ἐδωρήσαμεν καὶ ἔμειναν κατενθουσιασμένοι διὰ τὴν... ἐπιτυχίαν, μολοντὶ ἦτο ἀνάλωτος μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀναφορᾶς τῶν...

(Ἀἰγυπτος) Μία τῶν Χαρίτων

ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΔΙΣΤΑΓΜΟΣ

Γαλλικὴ ἐφημερίς τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' νάποτ' ἔγραφε: «Διαδίδεται ὅτι ὁ καρδινάλιος Μαζαρίνος ἀπέθανεν. Ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ἔζη. Ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλον.

Ἀεροπεζοναυτῆς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρὸν Τάχην:—Ἐδῶσε τὰ λεπτὰ τοῦ μπακάλη;—Ναί, καὶ μοῦ εἶπε πῶς σ' ἔσθυσες. Μετ' ὀλίγον:—Μὰ ποῦ ἦσαν ἀναμμένη, μαμμὰ;—Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φεραίου

Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀνθρωπολογίας πρὸς μαθητὴν ἐξεταζόμενον:—Ἄν τρυπήσῃς ἑδῶ, (τοῦ δείχνει τὸ στήθος), ποῦ θὰ πάγῃ;

Ὁ Μαθητὴς, διστάζων:—Στῆ... Ὁ Καθηγητὴς:—Πέστο λοιπόν! Ὁ Μαθητὴς:—Στῆ φυλάκη, κύριε καθηγητά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος τῶν Υποδούλων

Σκέψις τοῦ Κουριοεραλάκη.

—Λέγουσιν πῶς πολλοὶ ἀρηρημένοι ρίπτουν στὸ γραμματοκιώτιον ἐπιστολάς χωρὶς διεύθυνσιν. Καὶ ὅμως στὸ σπῆτι μας ποτὲ δὲν ἐλάβαμε ἐπιστολὴν, ποῦ νὰ μὴ γράψῃ ἐπάνω τὴ διεύθυνσιν μας!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κεφαλληνιακῆς Αὔρας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟῦ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Ἰδε φυλλάδιον 5ον, σελὶς 47)

1.—Εἰς τὴν σελίδα 41 («Τιάρκος καὶ Ζινέτα») εἰς τὴν α' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις λυπημένοι.

2.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις καταβιάσων.

3.—Εἰς τὴν σελίδα 42, εἰς τὴν γ' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις θωπεύουσα.

4.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα καὶ στήλῃν, ὀλίγον παρακάτω, λείπει ἡ λέξις ξίφος.

5.—Εἰς τὴν σελίδα 43, εἰς τὴν α' στήλῃν («Τὰ λουλούδια τοῦ Χειμῶνα») λείπει ἡ λέξις ἥλιο.

6.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στήλῃν («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή») λείπει ἡ λέξις ἀλλάζει.

7.—Εἰς τὴν σελίδα 44, εἰς τὴν β' στήλῃν («Ἡ Μεγάλη Μητέρα») λείπει ἡ λέξις ἔκαστος.

8.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις σφίξη.

9.—Εἰς τὴν σελίδα 45, εἰς τὴν α' στήλῃν («Εὐφύες Κλάδευμα») λείπει ἡ λέξις μακροθεν.

10.—Εἰς τὴν σελίδα 46, εἰς τὴν α' στήλῃν («Νύκτα καὶ Αὐγὴ») λείπει ἡ λέξις κακός.

11.—Εἰς τὴν ἰδίαν σελίδα, εἰς τὴν γ' στήλῃν («Περὶ τῆς συνταγῆς») λείπει ἡ λέξις ἀσθενῇ.—Καί

12.—Εἰς τὴν σελίδα 47, εἰς τὴν β' στήλῃν («Ἀλληγογραφία») λείπει ἡ λέξις πρῶτον.

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον ἔλαβαν μέρος ἄνω τῶν 600. Ἀλλὰ μόνον δύο κατέρωσαν νὰ εὗρουν καὶ τὰς 12 λέξεις (ἀκριδέστατα, χωρὶς καμμίαν, τὴν ἐλαχίστην διαφοράν): ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα καὶ ἡ Ζιχὰ Χανούμ. Τὸ πρῶτον λοιπὸν Βραβεῖον μοιράζεται ἐξ ἴσου, διότι ἐδῶ ὁ κλῆρος θὰ ἦτο ἀδικία ἀφοῦ οἱ ἐντελῶς ἰσόπαλοι ἦσαν μόνον δύο. (Καὶ πάλιν κορίτσια. Μπράβο ἔτ' ἀκοίτσια!)

Πέντε μετ' αὐτὰς ἦσαν ἀπὸ 11 λέξεις: Εἰς τοὺς τὸν Δεῦτερον καὶ τὰ Τρίτα Βραβεῖα ἀπονέμονται κατ' ἀνάγκην διὰ κλήρου.

Πρῶτον ἔπαινον λαμβάνουν ὅσοι ἦσαν 10 λέξεις. Δεῦτερον, ὅσοι ἦσαν 9 Τρίτον, ὅσοι ἦσαν 8. Καὶ Εὐφύων μείναν, ὅσοι ἦσαν 7 καὶ 6. Οἱ λοιποὶ, ἀπὸ 5 καὶ κάτω, δὲν ἀναφέρονται διότι εἶνε πολλοί.

Σημειώτεον ὅτι ὡς ὀρθαί λύσεις ἐμετρήθησαν ἀυστηρότατα μόνον αἱ συμφωνοῦσαι καθολικῶς πρὸς τὰς ἀντικεινὰς δημοσιευόμενας. Ἐξαιρέσεις ἔγινον μόνον διὰ τὸ καταβιάσων, τὸ ἀλλάσσει καὶ τὸ ἔκαψαν, τὰ ὅποια ἐσημείωσαν πολλοὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν καταβιάσων, ἀλλάζει καὶ ἔκαψαν διότι ἡ διαφορά εἶνε ἐλαχίστη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ, ἐξ ἴσου: Ποιμενικὴ Φλογέρα [12ε] καὶ Ζιχὰ Χανούμ [12ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀισὲ Χανούμ [11ε].—Καύχηρα τῆς Ἡσέρου [11ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰσιὰ Σουλτάνα [11ε].—Φερούγισμα Ἑλπίδος [11ε].—Ἐνδοσιώδης Ἑλλήν [11ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10ε] εἰς ἕκαστον): Τρελλὴ Νειότης.—Ἀεροπεζοναυτῆς.—Νεανίας τοῦ Ἰονίου.—Ἀγγελος Βαργιάννης.—Χασάν ὁ Γεντάρος.—Χιονομένο Λάσος.—Ἐξοριστος Βασιλῆας.—Σερμὸν Ἰον.—Ἀλγυπία Βασιλοπούλα.—Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας.—Παπαρούνα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [9ε] εἰς ἕκαστον): Κεφαλληνιακὴ Αὔρα.—Γεώργιος Σούρας.—

Ἀντώνιος Γ. Καρυστινάκης.—Φασαρίων.—Ἀλέξανδρος Π.—Ἀλεβιᾶτος.—Ἀθανάσιος Διάκος.—Μόνωσις.—Πελοπίδας Γ. Ζωγράφος.—Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς.—Τὸ Σβυστό μας Κανδύλι.—Μικρὸς Μανδολινιστῆς.—Δημ. Γ. Παρόρος.—Ναυαρχος τῶν Ἀσιατῶν.—Νεανίας τοῦ Ἰονίου.—Ὀνειροπόλος Ψυχὴ.—Κυνηγὸς τῶν Ἀλπεων.—Ἐνδοξον Σούλι.—Σουλτάν Ἀζίζ.—Τσακίτζης Μεχμέτ.—Πίστις Πατρίδος.—Παμβώσις.—Ἀνατέλλουσα Σελήνη.—Παγοδόμος.—Ἐθνικὴ Ψυχὴ.—Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος.—Ἑλληνοπούλα τῆς Θράκης.—Νυκτολούδο.—Ἐθνικὸν Κλέος.—Ἀνδροειμένους Ἑλλήν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8ε] εἰς ἕκαστον): Ἑλευθερία Ἑλλάς.—Καρδία Ἑλληνίδος.—Πατριὸν Σπουδαίον.—Δόλα Ν. Γερμανοῦ.—Φλόρα Φ. Πασχάλη.—Μητρικὴ Στοιχὴ.—Μάργκος Ἀδελφός.—Παλαίονα Ἑλλάς.—Καπετὰν Φασαρία.—Ἑλένη Βερδέλη.—Ριζοσπάστης.—Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις.—Ἐργοῦν Ἀντοκράτορος.—Σημαίαφόρος Ἑλλήν.—Ναπολέον Βοναπάρτης.—Δωδωναία Ἡρα.—Κυματίζουσα Κυνόλεον.—Γεώργιος Α. Μαρτίου.—Πατριώτης τοῦ Ὀμήρου.—Ἰδιότροπος Σανθούλα.—Χρυσόκομος Νύμφη.—Δημ. Γ. Βλαχόπουλος.—Σκληρὴ Σκλαβία.—Φαίμε Χανούμ.—Γιουζέλ Χανούμ.—Μέλουσα Νικήτρια Ἑλλάς.—Γυμνάσιον Ἰωαννίνων.—Ἀδρην.—Ράβδος τοῦ Μωυσέως.—Μικρὸς Ἡρώς.—Ζήτω ἡ Ἑλευθερία.—Ἑλπίς τῶν Ὑποδούλων.—Πανελλήνιος Ἰδέα.—Ἀμάραντον Δουλοῦδι.—Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.—Γαλανόλευκη.—Ἀδρην Κλω νάρι.—Ἑλληνικὸς Παῖδ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [7ε] εἰς ἕκαστον): Δημοσθένης Ε'. Ἰατροδῆς.—Φαλρικὴ Αὔρα.—Γλυκεῖα Πατρίδα.—Ἐπιτάφιος Πλειᾶς.—Λατρευτὴ Στανουρόρα.—Ρήγας Φεραῖος.—Βολταίρος.—Νικόλαος Χαρ. Μαρούδας.—Ἀκροναυπλία.—Ἀσπρος Κόρακας.—Ἡρώς τοῦ 21.—Υπερήφανος Ἑλληνοπούλα.—Τάκης Γ. Μπαρδατόπουλος.—Ροδοπατῆ Ἑλληνοπούλα.—Μαῦρα Μάνια.—Οὐρανία Μολή.—Καλλιόπη Γ. Παπαϊωάννου.—Φοῖβος Ἀπόλλων.—Υπερασπιστὴς τοῦ ἔθνους.—Ἡλίας Ν. Τερζάκης.—Κόρμεν.—Συλφίς.—Ἑλληνικὸν Εἶφος.—Τραϊανός.—Τσοκα.—Μερόπη Αἰδοβάς.—Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς.—Ἀλῆρος τοῦ Ὁραίου.—Ἀγαπητὴ ἑλπίς Ἑλλάς.—Κομῆτης τοῦ Χάλλεϋ.—Θαλασοκρότωρ.—Λιλή Μαρινουπούλου.—Τατοῦ.—Χουσι Καρδιά.—Ἀλῆρος τῆς Ἑλλάδος.—Μία τῶν Χαρίτων.—Γεώργιος Σπ. Διβιάδης.—Ἄννα Βερδέλη.—Ἡλ. Π. Δομένικος.—Γλυκεῖα Ἑλπίς.—Βάρα τοῦ Κανάρι.—Νικόλαος Γ. Καρατζᾶς.—Ἑνὴ Α. Δουζῖνα.—Μαργδαληνὴ Σ. Χανού.

Ἐξαιρέσεις: Ἐπὶ τῇ σελίδι 41, εἰς τὴν α' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις λυπημένοι. Ἐπὶ τῇ σελίδι 42, εἰς τὴν γ' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις θωπεύουσα. Ἐπὶ τῇ σελίδι 43, εἰς τὴν α' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις ἥλιο. Ἐπὶ τῇ σελίδι 44, εἰς τὴν β' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις ἔκαστος. Ἐπὶ τῇ σελίδι 45, εἰς τὴν α' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις μακροθεν. Ἐπὶ τῇ σελίδι 46, εἰς τὴν α' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις κακός. Ἐπὶ τῇ σελίδι 47, εἰς τὴν β' στήλῃν, λείπει ἡ λέξις πρῶτον.

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον ἔλαβαν μέρος ἄνω τῶν 600. Ἀλλὰ μόνον δύο κατέρωσαν νὰ εὗρουν καὶ τὰς 12 λέξεις (ἀκριδέστατα, χωρὶς καμμίαν, τὴν ἐλαχίστην διαφοράν): ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα καὶ ἡ Ζιχὰ Χανούμ. Τὸ πρῶτον λοιπὸν Βραβεῖον μοιράζεται ἐξ ἴσου, διότι ἐδῶ ὁ κλῆρος θὰ ἦτο ἀδικία ἀφοῦ οἱ ἐντελῶς ἰσόπαλοι ἦσαν μόνον δύο. (Καὶ πάλιν κορίτσια. Μπράβο ἔτ' ἀκοίτσια!)

Πέντε μετ' αὐτὰς ἦσαν ἀπὸ 11 λέξεις: Εἰς τοὺς τὸν Δεῦτερον καὶ τὰ Τρίτα Βραβεῖα ἀπονέμονται κατ' ἀνάγκην διὰ κλήρου.

Πρῶτον ἔπαινον λαμβάνουν ὅσοι ἦσαν 10 λέξεις. Δεῦτερον, ὅσοι ἦσαν 9 Τρίτον, ὅσοι ἦσαν 8. Καὶ Εὐφύων μείναν, ὅσοι ἦσαν 7 καὶ 6. Οἱ λοιποὶ, ἀπὸ 5 καὶ κάτω, δὲν ἀναφέρονται διότι εἶνε πολλοί.

Σημειώτεον ὅτι ὡς ὀρθαί λύσεις ἐμετρήθησαν ἀυστηρότατα μόνον αἱ συμφωνοῦσαι καθολικῶς πρὸς τὰς ἀντικεινὰς δημοσιευόμενας. Ἐξαιρέσεις ἔγινον μόνον διὰ τὸ καταβιάσων, τὸ ἀλλάσσει καὶ τὸ ἔκαψαν, τὰ ὅποια ἐσημείωσαν πολλοὶ εἰς τὴν θέσιν τῶν καταβιάσων, ἀλλάζει καὶ ἔκαψαν διότι ἡ διαφορά εἶνε ἐλαχίστη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ, ἐξ ἴσου: Ποιμενικὴ Φλογέρα [12ε] καὶ Ζιχὰ Χανούμ [12ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀισὲ Χανούμ [11ε].—Καύχηρα τῆς Ἡσέρου [11ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αἰσιὰ Σουλτάνα [11ε].—Φερούγισμα Ἑλπίδος [11ε].—Ἐνδοσιώδης Ἑλλήν [11ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10ε] ε

δίδης, θά παίρνεις τὰ χρήματα καὶ θά μοῦ τὰ στέλλης. Αὐτοὶ κάμνουν οἱ Πράκτορες.

Ἐγὼ καὶ οἱ γάμοι τῆς ἀγαπητῆς μου Μίνας Κ. Πολέμι (Ἐνθουσιώδους Ἑλληνίδος) μετὰ τοῦ κ. Λεωνίδα Καρυστινάκη, εἰς τὴν Ἀνδρόν. Νὰ ζήσουν τρισευτυχισμένοι!

Καὶ σὺ παράπονα, Σκληρὴ Σκαλιὰ; Δὲν βλέπεις τί γίνεται; Ὀλίγος χρόνος καὶ πλῆθος ἐπιστολῶν. Ἄ, πρέπει νὰ εἶσαι καὶ εὐχαριστῆμένος ἀπὸ κάποτε σοῦ ἀπήντησα καὶ ἐκτενῶς, συντόμως δὲ σοῦ ἀπαντῶ πάντοτε.

Εὖγε, μικρούλα μου Ἀσπασία Κ. πολὺ πολὺ εὐμορφα γράφεις.

Ὡραίαις ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Καλὸς Σαμαρεῖτης, Γλυκοχάραμα, Ἐνθουσιώδης Ἑλλην, Δεκαπενταετής Προίαρχος, Ἑλληνικὴ Δόξα, Κων. Καπετανίδης καὶ Μαῦρα Μάτια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Ἀυλὴν» τοῦ Ἀργιολοῦλου (χαριτωμένο!) — «Ἡ Εἰκόνα τῆς» καὶ «Ἐλπίς» τῆς Ἐξορίστου Ἀνθίδος (τάνεκδοτα γνωστά) — «Ἀνένδοτα» τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλης — «Δι Μέδουσαι» τῆς Κεφαλληνιακῆς Αἰῶρας — «Μέσ' τὴς μαργαρίτες» τῆς Μασκῶν — «Ἡ ἀποχώρησις τοῦ χειμῶνος» τῆς Καρδίας Ἑλληνίδος — «Ρόδο καὶ ἀγκάθι» τοῦ Λευκοῦ Κρίνου — «Ἡ πετρούλα τῆς Ἀκροπόλεως» τῆς Ἀεροναυτοπούλας — «Δυὸ Δένδρα» καὶ ὁ «Κομήτης» τοῦ Ἐλευθερίου Ἑλλης — Διάφορα μικρὰ τοῦ Καλοῦ Σαμαρεῖτου — «Τὸ βαρύνειρον τοῦ χωρίου» τῆς Φοίβης — «Ἡ βαρκοῦλα» τοῦ Μάρκου Ἀνδρηνίου — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία» καὶ τὰλλα τοῦ ἰδίου ὡς ἀτεχνα — «Ἡ μήτηρ» — «Τάποτελέσματα τῆς μουσικῆς» — «Εὐφροσύνη ἀπάντησις» — «Τὰ δύο ὄρανα» — «Εἰς ἀπλοῦς ἄνθρωπος» καὶ ἐν ἄλλο τοῦ ἰδίου (γνωστάτα) — «Τὸ ἀγγίζουν παιδίον» (νόστιμον, ἀλλὰ γνωστὸν καὶ ὅχι πολὺ παιδαγωγικόν) — «Ὁ ἀγγλικὸς χαρακτήρ» — «Θαυμασία συμβουλή» (γνωστὸν) — Παίγνιον (ἢ εἰκὼν ἀτεχνης) — «Μαγικαὶ Εἰκόνες» κακοῦ γραφισμένου — «Ἀστεία Διαταγή» — Καὶ τὰ ποιήματα «Οἱ Σκλάβοι ἀδελφοί μας», (ἀτελής), «Ὅταν φουᾷ βορῆας», «Στὸν Ἀβέρω» μὲ στίχους λανθασμένους.

Τὸ Πανελλήνιον Ὀνειρον εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ γελᾷ. Μοῦ ἔστειλε ὡς ἰδικόν του ἐνέμμετρον διήγημα (Ὀμίς καὶ ὁ Κωστος) τὸ ὅποιον ἐνέκρινε καὶ ἐδημοσίευσεν. Τὸ διήγημα αὐτὸ εἶνε ἔργον τοῦ μακαρίτου Σαμαρεῖτου καὶ μάλιστα πρὸ ἐτῶν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Διάπλασιν». Τὸ Πανελλήνιον Ὀνειρον δὲν ἔχει πλέον δικαίωμα νὰ μοῦ στείλῃ τίποτε διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Ἡ τιμωρία του, ἐλπίζω, εἶνε ἀρκετὴ. Ἀν τυχὼν ὅμως τὸν μιμηθῇ ποτε καὶ ἄλλος, σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἡ τιμωρία θὰ εἶνε πολὺ αὐστηρότερα.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀρχιδόξος Κάρολος α. (Π. Κ.) Κόκκινος Βράχος, κ. Καλὸς Σαμαρεῖτης, α. (Κ. Χ.) Δοξασμένο Ἀρκάδι, α. (Γ. Β.) Μεγάλῃ Ἑλλάς, α. (Κ. Π.) Ξανθοῦλα τοῦ Παλαιῶ Φαῖδρου κ. (Α. Γ.) Ἡλίου Μαρμαρυγῇ κ. (τίς) Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων, α. (Η. Ε.) Φτερούγισμα Ἑλπίδος, α. (Α. Σ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ξενητεμένο Σκυριανόπουλο, α. Ἑλληνικὴ Δόξα, κ. Ἐνθουσιώδης Ἑλλην, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυνοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Πιστὴ Νεραϊδούλα (0) μὲ Ἰδανικότητα, Παλλάδα — ἡ Σκληρὴ Σκαλιὰ

(0) μὲ Βασίλισσαν τῆς Καλλονῆς, Πατριὴν Ναυτοπούλαν, Ὀρσανίαν Μολήν, Παλλάδα, Ἰδανικότητα, Σουλφίδα — Τὰ Μαῦρα Μάτια (0) μὲ τῆς Φράκτες τ' Ἀργιολοῦλου, Νυκτολούλου, Νύμφην τοῦ Νεῖλου, Ἀπτερον Νίκη — ἡ Χαρὰ τῶν Ἑλλήνων (0) μὲ Παλλάδα, Ὀρίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, Ἠχώ τῆς Καρδίας, Γαλανόλευκη, Ἀφροδίταστον Σειρήνα — Τὸ Ἀργιολοῦλου (0) μὲ Λευκὸ Τριαντάφυλλον, Παπαρούναν, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀργιολοῦλου (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω) Χιωτικὸ Ἀκρογιάλι (ὀφείλεις λεπτὰ 30, σύμφωνα μὲ τὸν Ὁδηγόν, Κεφ. Ζ' § 3.) Ἠλλαν Τζ. (ἔστειλα ἐκ νέου ἡ ἀταξία εἶνε τοῦ ταχυδρομείου, διότι ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου στέλλονται τακτικώτατα) Χαρόν τῶν Ἑλλήνων (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐμμέτρους ἐυχὰς) Φλογεράν τοῦ Βασιλῆ (δὲν ἀμφιβόλλω! ὅπως λές, παντοῦ τὰ πάντα) Ἀτρόμητον Λεωνίδα (πολὺ γνωστὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου· δὲν ἔχεις πρωτότυπα;) Σημαιοφόρον Ἑλλης (ἔστειλα) Μικρὰν Βοσκοπούλαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Πιστὴν Νεραϊδούλαν (λυπηρὸν ναί, ἀλλὰ ὅταν ἔχη κανεὶς υποχρεώσεις, ἔχει καὶ δικαιώματα...) Μπαροσκοπικὴν Γαλανόλευκην (εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί· σκοπεῖω νὰ δημοσιεύσω καὶ φέτος δράματα καὶ κωμωδίας· ἀλλὰ σιγά-σιγά· εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ἔχωμεν ὅλα μαζί;) Ἀγωνίαν Ἐθνομάρτυρος (ναί ποῦ σ' εὐνόησε καὶ ὁ κληρὸς, ὡς νὰ ἤξευρε ὅτι τὸν ἐπιδιοκίμαζες τόσον...) Ἀρχιδόξου Κάρολου (δὲν πειράζει· ἀργότερα θὰ ἔῃς καὶ καὶρόν) Φάρον τῆς Θεσσαλονίκης (ἂν εἶνε χαλασμένο, βγάλε το!) Ἰωάννην Χ. Π. (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὴν Παλλάδα ἂν μείνης ὅμως ἄλλοις ἀγοραστῆς, δὲν εἰμπορεῖς νὰ λάβης μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν) Δόκτωρα Κούκ (ἔστειλα ἐκ νέου αἱ Ἀσκήσεις σου παρὰ τὸν Κανονισμόν) Λεινοπαθουμένην Ἑλλάδα (μὴν ἀνησυχεῖς, ἔγινε δεκτόν) Α. Ζ. (δὲν ἔλαβα τίποτε) Δωδωναίαν Ἥραν (ὁ Δαίδαλος ἦτο ἀριτεκνῶν) Κάρομον (χρήματα διὰ Μ. Μ. δὲν ἔλαβα· μὴ στενοχωρησῇ καὶ ἔγιναν δεκταί· γαιρετισμοὺς καὶ εὐχαριστίας εἰς τὴν Σουλφίδα) Τόσκαν (ἔστειλα) Δημ. Π. Ἀμλ. (ἔστειλα ἐκ δευτέρου) Παροδρόμον (ἢ Σημείωσις ἐλήφθη) Βουλγαρομάχον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Γ. Α. Στ. (ἐπίσης) Βασίλισσαν τῆς Κύπρου (ἔχει καλῶς) Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην (ἔλαβα) Λατρεπτήν Σταυροφόραν (ὅλα ὑπῆλθον εἰς τὸν κληρὸν, καὶ τὰ παλαιὰ καὶ τὰ νέα) Ἀνδρεῖον Ἀνδρόν (ναί, τὸ ἔχει ἄλλος) Φοῖβον Ἀπόλλωνα (ἔστειλα) Ποδητὴν Κων.πολιν (ἔως τώρα δὲν ἐξεδόθησαν 3 δωδεκαετίδια· καὶ ἐτοιμάζω καὶ τέταρτον) Γενναίον τῶν Ἑλλήνων (ἔστειλα) Βορρηῶν, Γεώργιον Σπ. Λιβαδῶν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πετραίων μέχρι τῆς 23 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 30 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου.

150. Δεξιόγραφος.

Θεάν, ἄρθρο, οὐσιαστικόν,
Ἄν τὰ γράψῃς στὴ γραμμῇ,
Ἀθναῖο στρατηγὸν
Σχηματίζεις στὴ στιγμῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ Δ. Σ. Σαλαμάνκα

151. Στοιχειόγραφος.

Ὅσοι τάνθη ἀγαθοῦν,
Μὲ τὸ γῶμα μὲ σκεπάζουν,
Ἐνα γράμμα μ' ἀφαιροῦν
Καὶ στὰς νήσους μὲ κυττάζουν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυριῶν

152. Στοιχειοτονόγραφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Ἐνῶ μὲ ρυθμικὸν βαδίζει βῆμα,
Τοῦ βγάξεις ἀρχηγὸ καὶ ὑπαρχηγό,
Τὸν τόνο τοῦ κινεῖς, καὶ ἄλλο πλῆγμα
Τοῦ καταφέρεις, σὺν νὰ μὴν ἀκούσῃ αὐτό:
Τῶν στρατιωτῶν τὴ θέσι τοῦ ἀλλάξεις —
Κ' ἔφαγα «θαῦμα! θαῦμα!» ἀνακράξεις —
Σιτάρι εὐρέθη ἐμπρὸς σου ἀρετό!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Πατρίδος

153. Κυβόλεξον.

*	*	*	*	=	Ρῆμα.
*	*	*	*	=	Θιά.
*	*	*	*	=	Εργαλεῖον.
*	*	*	*	=	Προφῆτης.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Γλυκοχάραμα

154. Πυραμῖς.

+	Οἱ	σταυροὶ	ἀποτελοῦν	ποτόν.
*	+	*	=	Σύνδεσμος.
*	+	*	=	Κάτοικος χώρας ἑλλην.
*	+	*	=	Σκεῦος οἰκιστικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἡλία Ν. Τερζάκη

155—159. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα δένδρων.

1. — Σκέψεις κακαὶ κακὰ φέρουν.
2. — Τρία ἔλη μόνον ἐρημόνουν ὁλόκληρον γῶραν.
3. — Ἡ αὔρα καθ' ἐσπέραν πνέει.
4. — Τὰ ἴα λεπτότατον ἄρωμα χύνουν.
5. — Μεγάλα στρατιὰ ὁρμῶσι κατὰ τοῦ ἔχθρου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀσκανῶν

160. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νὰ σχηματίζεται τετράποδον κοινόν:

γοργός, λεπτός, ἀσθενής, εὐπροσήγορος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑπταπόρου Πλειάδος

161. Ἑλλειποσύμφωνον.

οο - ου - αου - αι - ωα - εσα

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κοπηλάτου

162. Γρίφος.

..	..	..	..
..	..	..	..
..	..	..	..
..	..	..	..

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ρηγολέτε, εἶνε παρεξήγησις (;) ... Ἀλήθεια. (I, 60)

Κατὰ πρῶτον ἐμφανιζόμενος ἐκ τῶν σπηλῶν τῆς φιλάτης Διαπλάσεως καὶ λαμβάνων μέρος εἰς τὴν κίνησιν αὐτῆς, χαίρει τοὺς ἀπανταχοῦ συνδρομητάς καὶ φίλους. — Νέον Βυζάντιον. (I, 61)

Γέρο τοῦ Μωρηᾶ, καὶ Μ. Κ., μήπως δὲν εἴσθε μικροί; Γ. Φ., ἀγγελιστὸς, ἔ; — Ἀργιολοῦλου, Λευκὸν Κρίνον, Κόκκινη Ἀνεμώνη. (I, 62)

Ληστοσυμμορεῖται! Ὅροι σας ἀπαράδεκτοι. Ἄν δύνασθε, ἐκπληρώσατε ἀπειλὰς σας! Ἄλλως νὰ πῶτε... νὰ πνιγθεῖτε! Δὲν τὰ παρατάμε, λέω... γῶ — Μελαχρινὸν Συμνηγόπουλο. (I, 63)